

De Estafette

In de portrettenserie De Estafette laat de krant zich van gesprek naar gesprek sturen. Iedere week geeft de geïnterviewde het estafettestokje door aan iemand anders met een bijzonder verhaal.

Paspoort

Naam: Eduard de Vilder
Leeftijd: 76 jaar
Is: oud-conciërge en -ophaalzoeker
Geeft het estafettestokje door aan: Piet de Ruiter

Eduard de Vilder zocht naar opaal in de woestijn

Beverwijker Eduard de Vilder heeft een nogal bewogen leven achter de rug.

Een leven als een

Gwendelyn Luijk

Beverwijk * Het leven van Eduard de Vilder lijkt wel het script van een avonturenfilm waarin naar ondergrondse schatten gezocht wordt en de held van het verhaal van de ene in de andere gebeurtenis buitelt. Althans, zo klinkt het als de Beverwijker in rap tempo de hoogtepunten van zijn levensloop afgaat. Heel wat keren pakte hij – naar het schijnt – spontaan zijn boeltje om altijd kwam hij terug.

„Ik ben een geboren en getogen Wijker”, begint hij zijn verhaal. „Ik had zes broers en drie zussen. Na het overlijden van mijn vader stond mijn moeder er alleen voor. Met een vriendin begon ze de

eerste verloskundigenpraktijk in de stad. Ze heeft dus een hele generatie Wijkers de wereld in geholpen.”

Van jongs af aan koesterde Eduard de wens boer te worden. „Daar heb ik ook echt alles aan gedaan. Ik ging zelfs naar de landbouwschool. Daarna liep het spaak. Ik wilde boer worden en geen boerenknecht. Maar daar was geld voor nodig en dat had ik niet. Daarmee hield het boer zijn op.”

In de beeldhouwkunst vond de Beverwijker zijn volgende ambitie. „Ik kon terecht bij de stadsbeeldhouwer van Amsterdam. Die maakte te al die beelden die bij de bruggen over de grachten staan. Ik werd voorhakker, dus ik deed het grove werk en hij maakte het af. Maar ik blonk er niet in uit, zullten we maar

zeggen, dus na verloop van tijd moest ik weer kiezen.”

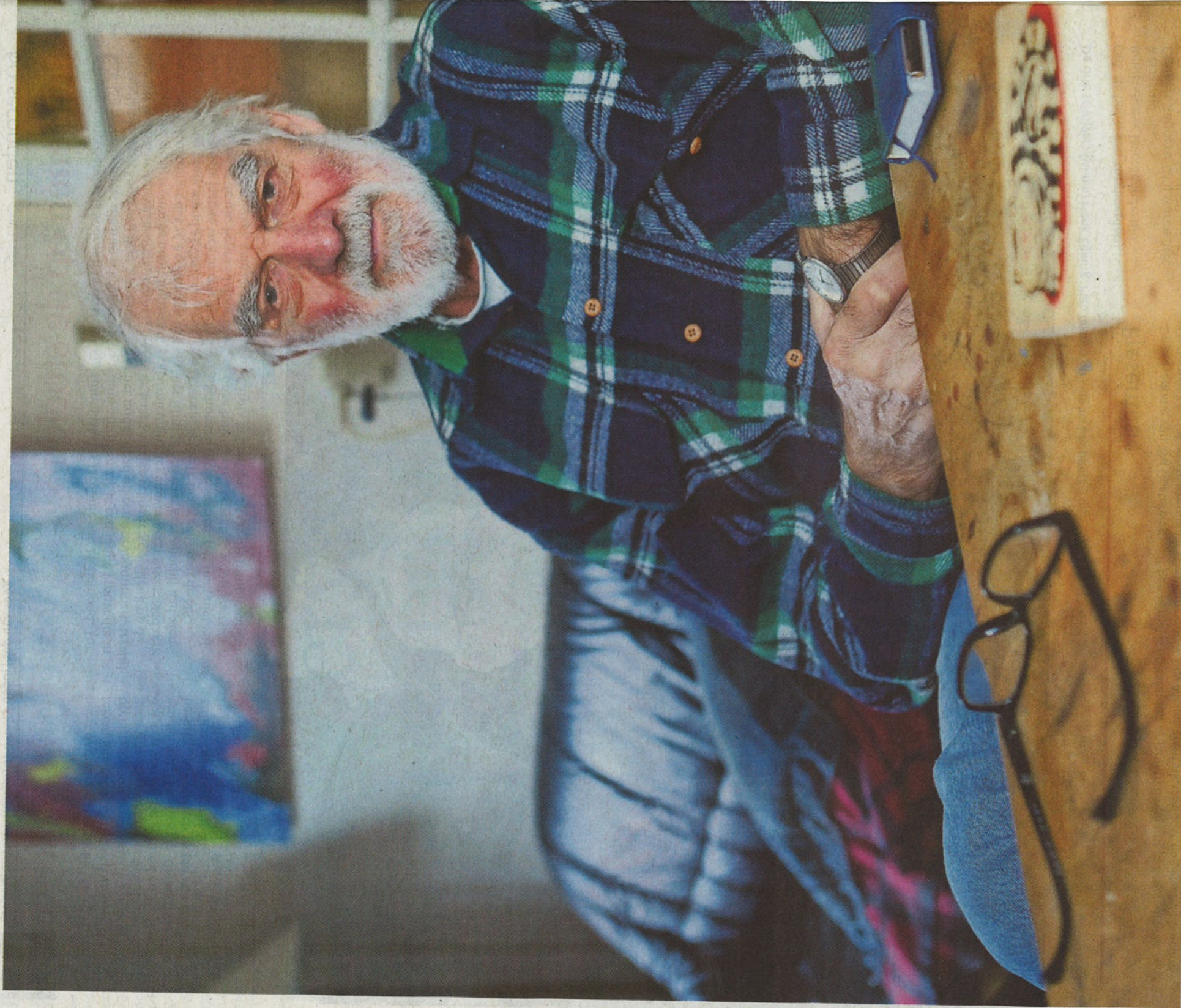
Wat volgde was 'een beetje reizen' door Zuid-Europa, al druiven plukkend in zijn inkomen voorzind. Toen Eduard terugkwam, had hij zijn plannetje klaar. „Ik was op het idee gekomen om te emigreren naar Australië. Maar toen ik er eenmaal was, dacht ik: wat nu? Ik kreeg allerlei baantjes. Zo werkte ik bijvoorbeeld als cowboy, op een paard achter die koeien aan.”

Opaal

Op zeker moment hoorde Eduard over de edelsteen opaal, die alleen in het binnenland van Australië gedolven werd. „Dat leek mij wel wat, nog niet wetende dat ik daarvoor tweeduizend kilometer de Simsonwoestijn in moest trekken.

Ik haalde een delfvergunning – dat kon zo'n beetje op het postkantoor – en ging met een groepje van drie jongens op pad. We hadden een wagenetje met daarop een oliecilindrum vol benzine en een oliecilindrum water, en verder heel veel spullen om mee te graven.”

Een 'maanlandschap' was het volgens Eduard. „Overdag was het er vijftig graden Celsius, zo heet dat de mensen er onder grond zaten. We zochten verlaten mijnen op, in de hoop dat er nog wat opaal was achtergebleven.” In een van die mijnen ontdekte het groepje eerst een stroompje opaal en tenslotte een hele 'pocket'. „In een stroompje laar nog wel. Levensgevaarlijk natuurlijk om uit zo'n pilaar te hakken, maar wij roken geld. We verdeelden het ruwe opaal onder

'Het was een maanlandschap'

STUDIO 2 MEDIA/GWENDELYN LUIJK

avonturenfilm

elkaar en besloten de rest te laten slijpen, zodat het meer op zou brengen. Twee jongens zijn met dat geslepen opaal naar Hongkong vertrokken om het te verkopen. En nooit meer teruggekomen." Lachend schudt Eduard het hoofd. Hij zit er allang niet meer mee. „Die zijn er natuurlijk schathemel-tje rijk van geworden. Kun je na-gaan hoe natief we waren.”

Op een reisje naar Nederland leerde hij zijn latere vrouw kennen, die er tot zijn stomme verbazing mee instemde met hem mee naar Australië te gaan. „In het gebied waar ik zat, was het een ruige bende. Allemaal halve criminelen en oor-logsmisdadigers, ontdekte ik later.” Toen er een kind op komst was, besloot het stel terug te verhuizen naar Nederland. In Beverwijk start-

ten ze een winkeltje in grootmoeders spullen. Zijn vrouw stond in de winkel, hij haalde de spullen in België. Zo ontdekte Eduard dat er mensen gezocht werden voor de bouw van de metro in Antwerpen. „Waarom niet, dacht ik. Het avontuur heeft me altijd wel getrokken. Dus verhuisden we weet.”

Watervliegtuig

Tussendoor onderzocht Eduard nog de mogelijkheid om in Canada te gaan wonen. „Het beleid daar was dat er voor elke omgehakte boom een boom teruggeplant werd. Dat werd mijn werk. Dan kreeg je een riem met zeshonderd stekjes om en werd je door een watervliegtuig middenin de rimboc gedropt. Na drie dagen planten werd je weer opgepikt. Dat was

behoorlijk ruig werk. Ik vond dat wel prima, maar voor een gezin was het niets natuurlijk.”

De metro was inmiddels af en het gezin verhuisde terug naar Beverwijk, waar Eduard en zijn vrouw een puzzelfabriek startten. Zij deed de ontwerpen, hij zaagde de houten puzzels uit. „Dat liep zo goed, dat we zelfs personeel in dienst moesten nemen. Er was een tijdlang echt hoop. Uiteindelijk probeerde ik altijd maar de eindjes aan elkaar te knopen. En toen ging het toch weer fout, want we scheidden.”

De laatste twintig jaar van zijn werkzame leven was Eduard halve dagen conciërge op een school voor kinderen met een verstandelijke handicap. „In de ochtrent werkte ik nog aan de puzzels, 's middags op

school. Zo heb ik mezelf in leven gehouden.”

Koe

Hij kan nog wel even doorgaan. Over de sport en hoe hij op zijn zeventigste nog de Alpe d' Huez op fietste. Over zijn jaren als 'roadie' van de band Haddock. Of over het beeldhouwen, dat hij nooit heeft opgegeven. Niet voor niets staat er een half voltooid wassen model van een koe op tafel. „Dat nostalgische trok mij altijd aan de boerderij. Met de kennis van nu, is het maar goed dat ik geen boer geworden ben; het is een industrie geworden. In plaats daarvan heb ik alles gezien en gedaan. Ik denk dat ik nu wel klaar ben met de avonturen, maar wie weet wat ik me nog in mijn hoofd haal.”